

RICHARD MORGAN

OMUL NEGRU I

PALADIN POCKET
SCI-FI

RICHARD MORGAN

OMUL NEGRU

I

Traducere din limba engleză
de Roxana Brînceanu

PALADIN

Această carte este dedicată memoriei mamei mele

MARGARET ANN MORGAN

*care m-a învățat să vânez fanatismul religios,
cruzimea și nedreptatea cu o ură neîmpăcată și
să disprețuiesc ipocrizia care întoarce privirea sau
născocoște scuze comode atunci când aceste vicii
răsar mai aproape de ograda noastră decât ne-am
dori.*

Mi-e dor de tine.

„Pare plauzibil ca în următorul secol natura umană să fie remodelată de către știință. Dacă va fi așa, se va face la întâmplare, ca o consecință a conflictelor din zona obscură în care marile afaceri, crima organizată și mișcările secrete ale guvernării se luptă pentru a obține supremația.“

JOHN GRAY, *Straw Dogs*

„Omul, pentru gândirea discontinuă, este un concept absolutist. Nu pot exista jumătăți de măsură. Iar aceasta este originea multor rele.“

RICHARD DAWKINS, *A Devil's Chaplain*

PROLOG

Spre casă

Oțel sclipind, oțel sclipind...

Larsen clipește și se mișcă ușor pe targa automată care înaintează sub o succesiune liniară de panouri luminoase și contrafișe laterale de acoperiș. Odată cu vederea își recăpătă și cunoștința, tulbure și lent; se află pe coridorul din spate. Deasupra, lumina se reflectă pe fiecare bară de metal, crescând în intensitate de la sclipire la explozie totală și apoi descrescând pe măsură ce ea trece pe dedesubt. Presupune că strălucirea repetată a trezit-o. Asta, sau genunchiul care o doare groaznic, chiar prin obișnuita mlaștină amețitoare a medicamentelor de decantare. O mână îi zace pe piept, apăsând materialul subțire al costumului criogenic. Aerul rece care îi atinge pielea îi spune că în rest e dezbrăcată. Un sentiment bizar de déjà-vu se strecoară în ea odată cu revenirea la realitate. Tușește puțin – vagi rămășițe ale gelului de container din fundul plămânilor ei evacuați. Se mișcă din nou, mormăind ceva pentru sine.

„...nu iar...?”

„Ba da, iar. Moștenirea cormoranului, da, iarăși.”

Ciudat. Nu se așteptase să audă o altă voce, cu atât mai puțin una care vorbea în șarade. Criogenarea este de obicei un proces complet mecanizat, programele sunt concepute astfel ca ei să se trezească înainte de sosire, și doar dacă ceva merge prost...

„Deci acum ești mare expertă în criogenare, nu-i așa?”

Nu e – întreaga ei experiență anterioară se reduce la trei decantări test și una reală, la sfârșitul călătoriei în exterior, de unde, presupune ea, senzația de déjà-vu. Totuși...

„...mai mult de trei...”

„...*nu* sunt mai multe, nu sunt...”

Vehemența replicii are o latură tăioasă care nu-i place. Dacă ar fi auzit-o în vocea altei persoane, să zicem a unui subiect al testului, s-ar fi gândit la sedative, poate chiar ar fi chemat paza. În gândurile ei apare brusc un fior rece, ca atunci când îți dai seama că mai e cineva cu tine în casă, cineva pe care nu l-ai invitat tu. Ca atunci când din senin te gândești că s-ar putea să nu fii pe deplin întreg la minte.

„Sunt medicamentele, Ellie. Lasă-le, treci mai departe.”

Oțel sclipi...

Autotarga se leagănă ușor, cotind la dreapta. Din cine știe ce motiv, asta îi determină o accelerare violentă a pulsului, o reacție pe care, sub influența medicamentelor, o etichetează, aproape impasibil, drept panică. Fiorul pieirii iminente o străbate ca o apă rece. O să se prăbușească, o să se lovească de ceva sau ceva o să-i lovească pe ei, ceva masiv și străvechi, dincolo de înțelegerea umană, rotindu-se la nesfârșit prin noaptea pustie din afara navei. Călătoria în spațiu nu e sigură, a fost nebună să creadă asta, să semneze contractul și să considere că o să scape ușor, că o să ajungă acolo și o să se înapoieze acasă teafără, ca și cum n-ar fi fost

vorba decât de o călătorie suborbitală peste Pacific, pur și simplu *nu se poate*.

„Lasă, Ellie. Sunt medicamentele.“

Apoi își dă seama unde se află. Brațele pliate ca de păianjen, ale autochirurgului trec precum o roată pe la periferia câmpului ei vizual atunci când targa își fixează poziția pe patul de examinare. O ușurare îndreptățită se prelinge în ea.

Ceva nu merge bine, dar ea se află în locul potrivit. *Horkan's Pride* este echipată cu cele mai bune sisteme medicale automate pe care COLIN știe să le facă, a citit asta în *Colony News*, și întregul set IA de la bordul navei trecuse printr-o reparație capitală cu câteva săptămâni înainte de plecare. „Uite, lucrurile rele care i se pot întâmpla unui corp criogenat au și ele o limită, nu-i așa, Ellie?“ Funcțiile organismului sunt încetinite până la un ritm minim, și la fel se întâmplă cu orice lucru dăunător pe care l-ai putea lua cu tine.

Dar panica, sentimentul de rău inevitabil, n-o lasă în pace. O simte greoaie și insistentă, ca un câine înverșunat asupra unui membru anesteziat.

Întoarce capul într-o parte pe targă și îl vede.

O senzație de familiaritate, mult mai puternică acum, o străbate ca un curent electric.

Cândva, într-o excursie prin Europa, fusese la Museo della Sindone din Torino și văzuse imaginea torturată imprimată pe pânza păstrată acolo. Stătuse în semiîntuneric, de cealaltă parte a geamului securizat, înconjurată de murmurele respectuoase ale credincioșilor. Nefiind nicio dată credincioasă ea însăși, Larsen fusese totuși ciudat de tulburată de trăsăturile aspre și trase ale feței care îi întorcea privirea din camera etanșă vidată. Părea un testament

al suferinței umane care scurtcircuitase complet pretențiile sale divine și care făcea irelevantă devoțiunea. Priveai la acel chip și te izbea încăpățânarea absolută a vieții organice de a supraviețui, moștenire a sfidării intrinseci, încrâncenate, cu care lungul marș al evoluției te-a hărăzit.

Ar fi putut fi același om. Aici, acum.

Stă sprijinit de un dulap înalt, fixând-o, cu brațele având tendoane ca niște funii încrucișate peste pieptul sfrijit ale cărui coaste se pot vedea chiar și prin tricou, cu un păr lung și drept atârând de ambele părți ale feței înguste, subțiate și mai mult de durere și voință. Gura îi e o linie strânsă, gravată între bărbia ascuțită și nasul ascuțit. Sub pomeți, obrajii sunt subți.

Inima începe să-i bată greu în piept atunci când îi întâlnește ochii.

— E...

Odată cu vorbele vine și o înțelegere înfricoșătoare, o monstruoasă recunoaștere a faptelor pe care mintea ei conștientă încă încearcă din greu să le evite.

— E genunchiul? Piciorul?

Nu se știe de unde, găsește brusc puterea de a se ridica într-un cot, forțându-se să privească.

Imaginea se suprapune violent peste amintire.

Țipătul țâșnește din ea, sfâșiind pentru moment pânda de păianjen a medicamentelor din organismul ei. Ea nu are cum să știe cât de slab sună în spațiul rece al infirmeriei, dar în interiorul ei pare să-i spargă urechile, iar informațiile care vin odată cu el îi înnegurează vederea, amenințând s-o facă să se prăbușească. Știe că nu țipă din cauza a ceea ce vede.

Nu a ciotului strâns bandajat cu care se termină coapsa ei dreaptă, la douăzeci de centimetri sub șold; nu din cauza asta.

Nu a înțelegerii că durerea din genunchi e o durere fantomă într-un membru pe care nu-l mai are; nu din cauza asta.

Țipă din cauza amintirii.

Amintirea drumului pe targă, pe coridorul tăcut, ușoara legănare și intrarea în infirmerie, iar acolo, învăluit în ceața medicamentelor, scrâșnetul lamei ferăstrăului, schimbarea de tonalitate atunci când taie și sfârâitul slab ca o sorbitură al laserului cauterizant care urmează. Amintirea a ceea ce se întâmplase ultima dată și faptul că înțelegea, îngreșoșată și înfrântă, că o să se întâmple din nou.

— Nu, șoptește sfârșită. Te rog.

O mână cu degete lungi o apasă cald pe frunte. Figura de pe giulgiul din Torino plutește deasupra ei.

— Ssst... cormoranul știe de ce...

Dincolo de acel chip vede mișcări. Știe din amintire ce sunt. Mișcările secrete, inflexibile, de păianjen ale autochirurgului care se trezește.

Oțel sclipind...

PARTEA ÎNTÂI

Coborâre în flăcări

„Mai presus de orice, lecțiile dure ale acestui secol ne-au învățat că este nevoie de o supraveghere consecventă și de o constrângere eficientă, iar sistemele politice necesare trebuie să opereze la niveluri impecabile de integritate și susținere.“

Raportul Jacobsen, august 2091

Capitolul 1

Îl găsi în cele din urmă pe Gray într-o tabără MarsPrep din Peru, imediat dincolo de granița cu Bolivia, ascunzându-se în spatele unei operații estetice ieftine și a numelui de Rodriguez. Acoperirea în sine nu era rea și probabil că ar fi rezistat unei cercetări standard. Se știa că verificările din taberele de antrenament nu erau prea meticuloase; adevărul e că nu le păsa prea mult cine fusesese înainte de a te înrola. Însă existau câteva semne vizibile pe care le puteai căuta dacă știai cum, iar Carl, cu o râvnă metodică care începea să semene a disperare, le căutase săptămâni în șir. Știa că Gray se afla undeva pe *altiplano*, pentru că urmele de la Bogota duceau într-acolo și pentru că unde altundeva, în ultimă instanță, putea să fugă o variantă treisprezece? Știa asta, și mai știa că nu era decât o problemă de timp înainte ca urmele să iasă la iveală și cineva să-l scoată din circulație. Dar mai știa, de asemenea, cu programele de inducție împărțite pretutindeni cu zgârcenie și grăbite să facă față cererii tot mai crescute, că timpul era de partea celuiilalt. Ceva trebuia să se întâmple, și asta curând, altfel Gray avea să dispară și Carl nu-și mai primea recompensa.

Astfel că atunci când se întâmplă și rețeaua de contacte pe care o desfășurase în toate aceste săptămâni aduse frântura aceea minusculă de informație, se abținu cu greu să nu sară în sus. Se abținu să nu-și abandoneze acoperirea cu greu construită, să nu-și înhațe banii și insigna de la

Agenție și să nu închirieze cel mai rapid vehicul de teren disponibil în Copacabana. Îi fu greu să nu se repeadă peste graniță cu viteza Agenției, iscând nori de praf și zvonuri pe tot drumul către tabără, de unde desigur Gray, dacă avea vreun sprijin local, ar fi șters-o de mult.

Carl nu sări în sus.

În schimb, solicită câteva favoruri de la localnici și reuși să treacă granița alături de o unitate militară de legătură – într-un vechi transportor de patrulă cu un logo al corporației Colony decolorat de soare pe lateralele blindate. Soldații erau din trupele regulate peruane, recrutați din familiile sărace ale provinciilor de pe coastă și apoi alocați serviciilor de securitate ale corporației. Primeau pentru asta ceva mai puțin decât solda obișnuită, dar interiorul transportorului era relativ luxos după standardele militare și părea să aibă aer condiționat. Și oricum erau tineri și rezistenți, genul de tineri pe care nu prea îi mai întâlnești în lumea occidentală, naiv de mulțumiți de competența lor fizică antrenată din greu și de prestigiul ieftin al uniformei kaki. Îi zâmbeau toți larg, cu dinți stricați, și niciunul nu avea mai mult de douăzeci de ani. Carl își imagină buna dispoziție a ignoranței. Putea paria că acești băiețandri nu cunoșteau procentele pe care comandanții lor le căpătau subcontractându-le clienților corporației serviciile lor.

Închis în interiorul burții tresăltând și mirosind a transpirație a vehiculului, calculându-și șansele împotriva lui Gray, Carl ar fi preferat să stea totuși tăcut. Nu-i plăcea să vorbească, nu-i plăcuse niciodată. De fapt, considera că asta era o distracție supraevaluată. Dar exista o limită a cât de taciturn poți fi când ai parte de un transport gratuit. Așa că se strădui să facă o conversație ușoară despre jocul decisiv de săptămâna viitoare dintre

Argentina și Brazilia, participând la ea cât de puțin putu. Câteva comentarii despre Patricia Mocatta și faptul că era oportun ca echipele predominant masculine să aibă căpitani femei. Nume de jucători. Comparații tactice. Totul părea să decurgă bine.

— *Eres Marciano?* îl întrebă unul dintre ei în cele din urmă, inevitabil.

Scutură din cap. De fapt, fusese cândva marțian, însă era o poveste lungă și complicată pe care nu avea chef s-o spună.

— *Soy contable*, le spuse, pentru că așa se simțea uneori. *Contable de biotecnologia*.

Rânjiră cu toții. Nu fu sigur dacă o făceau fiindcă nu considerau că ar arăta ca un agent în biotehnologii sau pentru că pur și simplu nu-l credeau. Oricum, nu forțară nota. Erau obișnuiți cu oameni ale căror povești nu se potriveau cu fețele lor.

— *Habla bien el espanol*, îl complimentă cineva.

Spaniola lui era bună, cu toate că în ultimele două săptămâni vorbise mai mult quechua, cu accent de Marte, dar încă destul de apropiată de originalul peruan din care se trăgea. Era ceea ce foloseau majoritatea locuitorilor din *altiplano*, care de asemenea asigurau și cea mai mare parte a forței de muncă nespecializate din taberele de antrenament, la fel cum o făceau și pe Marte. Cu toate acestea, limba oficială era încă spaniola. Cu excepția unor noțiuni superficiale de engleză americană culese din rețea, acești tipi de pe coastă nu cunoșteau nicio altă limbă. Nu era o stare de fapt ideală din punctul de vedere al corporației, dar guvernul de la Lima răspunsese cu fermitate când fuseseră semnate contractele cu COLIN. Să cedeze controlul corporațiilor *gringo* era un lucru, avea un precedent

istoric susținut de oligarhie de partea sa. Dar să permită locuitorilor din *altiplano* să se elibereze cultural de sub jugul regulilor de pe coastă, ei bine, acest lucru era total inacceptabil. Punea în balanță mult prea multă istorie urâtă. Incașii autohtoni de acum șase sute de ani și refuzul lor încăpățânat – timp de treizeci de ani – de a se comporta așa cum ar trebui să se comporte un popor cucerit, revolta sângeroasă a lui Tupac Amaru din 1780, maoiștii din Sendero Luminoso, cu abia un secol în urmă, și încă și mai recente mișcări sociale în erau implicate *familias andinas*. Lectțiile fuseseră învățate, cuvântul răspândit. Nu avea să se mai repete. Uniformele vorbitoare de spaniolă și birocrății îi făcuseră să înțeleagă punctul de vedere.

Transportorul se opri cu o smucitură și ușa din spate basculă greoi în afară. Lumina crudă de mare altitudine se revărsă înăuntru și odată cu ea intrară sunetele și mirosurile taberei. Acum auzea quechua, cadența ei familiară ne-spaniolă, strigată în toate direcțiile peste zgomotele motoarelor în mișcare. Vocea unui robot de import o zdrobea cu urletul lui: „Vehicul în marșarier, vehicul în marșarier“, în engleza americană. De undeva se auzea muzică, muzică vocală *huayno* remixată pe un ritm de dans *bloodbeat*. Atotpătrunzătoare prin mirosul de ulei de motor și plastic, străbătea aroma de carne roșie de la cineva care frigea *anticuchos* pe un foc de cărbuni. Lui Carl i se păru că poate distinge sunetul unor elice care se ridicau de la pământ, undeva în depărtare.

Soldații ieșiră grămadă, târând după ei ranițe și arme. Carl îi lăsa să plece, coborî ultimul și se uită în jur, folosindu-se de înghesuiala lor zgomotoasă drept acoperire. Transportorul oprise pe un petic de beton impermeabil, vizavi de câteva autocare prăfuite cu destinația Cuzco și

Arequipa. Acolo se afla carcasa prăpădită a clădirii terminalului, și dincolo de ea, tabăra Garrod Horkan 9 se întindea în sus pe deal, numai clădiri din prefabricate, cu un singur nivel și cu un plan stradal anost și rectiliniu. Steaguri corporatiste fluturau alb pe catarge la fiecare câteva barăci, cu un *g* și un *h* îngemănate și înconjurate de un inel de stele. Prin ferestrele fără geamuri ale terminalului, Carl zări siluete purtând salopete cu același logo imprimat în față și în spate.

„Blestematele orașe ale companiei!”

Își aruncă rucsacul într-un corp cu dulapuri din interiorul terminalului, ceru indicații de la un îngrijitor în salopetă și ieși înapoi la soare pe strada în pantă. La poalele dealului, lacul Titicaca scliffea dureros de luminos și albastru. Își puse ochelarii inteligenți Cebe, își aranjă pe cap stetsonul¹ peruan de piele uzată și începu să urce, urmărind muzica. Acoperirea era mai mult un obicei local decât o necesitate – pielea lui era destul de închisă la culoare și de întărită ca să nu-și facă griji din cauza soarelui, dar lentilele și pălăria îi acopereau parțial fața. Fețele negre nu erau prea des întâlnite în taberele din *altiplano* și oricât de improbabil ar fi fost, se putea ca Gray să aibă pe cineva care să supravegheze terminalul. Cu cât Carl ieșea mai puțin în evidență, cu atât mai bine.

Puțin mai încolo, pe aceeași stradă, găsi ceea ce căuta. O baracă de două ori mai mare decât cele din jur, din care se scurgea remixul de *bloodbeat* și *huayno* prin ferestrele cu obloane și ușa dublă ținută deschisă. Pe pereți erau lipite afișe publicitare pentru grupurile locale și ușa deschisă era

---

¹ Pălărie cu boruri largi (n. r.).

flancată de două panouri prezentând concepția unei agenții oarecare din Lima despre viața de noapte în Caraibe.

Noaptea, o plajă cu nisip alb și palmieri, șiruri de lumini de petrecere. Fete *criolla* în bikini mânuiau expert sticlele de bere și-și unduiau șoldurile pe un ritm neauzit, alături de parteneri arătând oarecum a europeni. Cu mușchi lucrați la sală și țopăind vesel în fundal, departe de femei – niciunul nu avea pielea mai închisă la culoare decât a unui amestec de scotch și apă.

Carl clătină mirat din cap și intră.

Muzica era mai tare înăuntru, dar nu insuportabilă. Acoperișul se ridica la înălțimea unui al doilea nivel, nefiind nimic altceva decât spațiu gol între grinzile de plastic, iar muzica era absorbită acolo. La o masă din colț, trei bărbați și o femeie jucau un joc de cărți care implica strigăte, aparent fără vreo problemă în a-și identifica unul altuia vocile. Conversațiile de la alte mese erau un murmur constant, pe care-l puteai auzi. Lumina soarelui pătrundea prin ușă și obloane, făcând să apară pe podea dăre și mase compacte, dar nu ajungea prea departe și, dacă te uital direct într-acolo și apoi în altă parte, restul încăperii părea, prin comparație, întunecos.

În celălalt capăt al încăperii, în jurul unui un bar în formă de bumerang făcut din bucăți de tablă nituite, erau adunați vreo cinci-șase băutori. Era situat suficient de departe de ferestre pentru ca frigiderule cu bere din spate să strălucească vag în semiîntuneric. În perete exista o ușă deschisă către o bucătărie la fel de întunecoasă, aparent goală și scoasă din uz. Singurul angajat vizibil lua forma unei bondoace chelnerițe *indigena* care se târa printre mese, adunând sticle și pahare pe o tavă. Carl o privi atent o clipă, apoi o urmă când ea se îndreptă spre bar.

O prinse din urmă exact când punea tava pe tejghea.

— O Red Stripe, zise în quechua. Fără pahar.

Ea se aplecă pe sub secțiunea de acces prinsă în bala-male, fără vreun comentariu, și deschise un răcitor aflat pe podea.

Scoase sticla și se îndreptă de spate, ținând-o cu totul altfel decât *criollas* de pe panourile publicitare de afară.

O deschise cu dexteritate folosind un instrument pătat de rugină care îi atârna la brâu și o așeză pe bar.

— Cinci soles.

Singurii bani pe care îi avea asupra lui erau bolivieni. Scoase un card COLIN și îl ridică între două degete.

— Pot plăti cu cardul?

Ea îi aruncă o privire lungă și suferindă și se duse să aducă aparatul. El verifică ora în colțul din stânga sus al lentilelor Cebe, apoi le scoase. Erau oricum calibrate pentru lumină slabă, dar treaba pentru care venise necesita contact vizual neechivoc. Își lăsa pălăria pe tejgheaua barului și se propti alături de ea, cu fața spre încăpere. Făcu tot posibilul să arate ca un om care nu vrea nimic, ca un om al cărui loc e acolo.

Teoretic, la sosire ar fi trebuit să se prezinte la managerul taberei Garrod Horkan. Așa era procedura, înscrisă în Cartă. Lunga lui experiență anterioară, din care o parte era pătată de propriul sânge, îl învățase să nu se mai ostenească. Exista o întreagă topografie schimbătoare a urii față de ceea ce era Carl Marsalis, care atingea cam fiecare nivel al firii umane. La nivelul cognitiv superior se găsea politica dineurilor sofisticate care condamnau existența lui profesională ca fiind amorală. La un nivel mai degrabă afectiv, era repulsia socială generalizată care venea odată cu eticheta de *dezertor*. Încă și mai profund,

în terminologia aridă a Raportului Jacobsen, dar scăldată în mlaștina hormonală a instinctelor, se afla rar mărturisita și totuși amețitoare groază că el încă era, în ciuda tuturor faptelor, *unul dintre ei*.

Și mai rău decât toate astea, în ochii corporațiilor Colony, Carl era o publicitate proastă umblătoare. Publicitate proastă și o gaură garantată în finanțe. Atunci când cineva ca Gray era gata de scos pe piață, Garrod Horkan se putea aștepta ca în el să fi fost băgate câteva zeci de mii de dolari cu scopul pregătirii în diverse domenii și în mesh biotehnologic. Nu era genul de investiție care vrei să se scurgă în praful din *altiplano* sub titlul „Pază necorespunzătoare la tabăra COLIN!”

Cu patru ani în urmă se prezentase la managerul unei tabere aflate la sud de La Paz și ținta lui se evaporase misterios în timp ce Carl încă mai completa formulare în clădirea administrației. Când intrase în baracă, pe masa din bucătărie încă mai era un bol de supă aburindă, cu lingura în el. Ușa din spate era deschisă, la fel și cufărul gol de la piciorul patului din camera alăturată.

Omul nu mai ieșise niciodată la suprafață și Carl trebuise să tragă concluzia, față de sine însuși și față de Agenție, că se afla deja, după toate probabilitățile, pe Marte. Nimeni de la COLIN n-avea să confirme una sau alta, așa că nu se mai ostenise să întrebe.

Șase luni mai târziu, Carl se prezentase seara târziu la managerul altei tabere, refuzase să completeze pe loc formularele și se trezise așteptat de cinci bărbați cu bâte de baseball, la ieșirea din biroul administrativ. Din fericire, nu erau niște profesioniști și în întuneric se încurcau unul pe altul. Dar până reușise să smulgă una din bâte și să-și împrăștie atacatorii, întreaga tabără era în picioare.